

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 1431/2015
21.01.2016. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Снежане Андрејевић, председника већа, Споменке Зарић и Бисерке Живановић, чланова већа, у радном спору тужиоца С.В. из Д., чији је пуномоћник М.Ј., адвокат из Н., против туженог ЈКП К.у. А., ради поништаја решења о отказу уговора о раду, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 449/15 од 08.04.2015. године, у седници већа одржаној 21.01.2016. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца С.В. из Д., изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 449/15 од 08.04.2015. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Алексинцу П1 286/14 (2013) од 04.02.2015. године, ставом првим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев којим је тужилац тражио да се поништи као незаконито решење директора туженог број 421 од 21.03.2013. године којим му је отказан уговор о раду број 13/М од 13.05.2010. године, због повреде радне дужности из члана 137. став 1. тачка 6. Колективног уговора, те да се обавезе тужени да га врати на посао и призна му сва права из радног односа, а ставом другим изреке је одлучено да свака странка сноси своје трошкове поступка.

Апелациони суд у Нишу је пресудом Гж1 449/15 од 08.04.2015. године, одбио као неосновану жалбу тужиоца и потврдио првостепену пресуду.

Против правноснажне другостепене пресуде, тужилац је благовремено преко пуномоћника изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права.

Врховни касациони суд је испитао побијану другостепену пресуду у смислу одредбе члана 408. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ број 72/11, 55/14) и утврдио да ревизија није основана.

У проведеном поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку на коју Врховни касациони суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању тужиоцу, запосленом код туженог, распоређеном на радно место радника на изношењу смећа, оспореним решењем је отказан уговор о раду због нарушавања радне дисциплине из члана 137. став 1. тачка 6. Колективног уговора туженог и члана 7. Одлуке о случајевима и начину провере запослених под утицајем алкохола и других средстава зависности. Стављено му је на терет да је 28.02.2013. године одбио да се подвргне контроли вршеној у времену од 13,00 до 13,30 часова од стране комисије туженог, чиме је нарушио радну дисциплину прописану актима послодавца, а његово понашање је такво да не може да настави рад код послодавца. Утврђено је да је тужилац због оваквог понашања већ привремено удаљаван са рада у току те године, у трајању од једног до три дана због повреде радне обавезе предвиђене чланом 137. тачка 6. Колективног уговора туженог (долазак на рад у алкохолисаним стању или је употребљавао алкохол у радно време). Писменим упозорењем број 373 од 12.03.2013. године тужилац је упозорен на постојање разлога за отказ уговора о раду уз остављање рока за изјашњење.

Код тако утврђеног чињеничног стања, правилно су нижестепени судови применили материјално право када су као неоснован одбили тужбени захтев.

Одредбом члана 179. тачка 3. Закона о раду је прописано да послодавац може запосленом да откаже уговор о раду ако запослени не поштује радну дисциплину прописану актом послодавца, односно ако је његово понашање такво да не може да настави рад код послодавца.

Према члану 137. тачка 6. Колективног уговора туженог сматраће се да запослени не поштује радну дисциплину ако долази на рад у алкохолисаним стању или употребљава алкохол у радно време, а овакво понашање се понавља најмање три пута у току године.

Тужени је одлуком број 155 од 06.02.2008. године прописао случајеве и начин провере запослених под утицајем алкохола и других средстава зависности, па је чланом 7. прописано да запослени који одбије проверу алкохолисаности или других средстава зависности, путем алко-теста или лабораторијске анализе крви, сматраће се да је под дејством алкохола. Истом одлуком је прописано (у члану 9.) да запослени чини повреду радне дужности у предузећу када одбије да се подвргне тесту на алкохол, других средстава зависности или анализи крви.

Из чињеничног утврђења произилази да је тужилац одбио да се подвргне алко-контроли одређеног дана од стране комисије туженог. Како се у

конкретном случају ради о понашању тужиоца непоштовањем радне дисциплине прописане актом послодавца у смислу члана 179. тачка 3. Закона о раду, правилно су нижестепени судови закључили да је оспорена одлука туженог законита, а тужбени захтев за њен поништај неоснован, при чему је тужени у поступку давања отказа поштовао законску процедуру из члана 180. до 185. Закона о раду.

Наводима ревизије се у суштини оспорава оцена изведених доказа и утврђено чињенично стање, па их ревизијски суд није посебно испитивао, будући да се утврђено чињенично стање у смислу одредбе члана 407. став 2. ЗПП ревизијом не може побијати.

Из наведених разлога Врховни касациони суд је на основу одредбе члана 414. став 1. ЗПП одлучио као у изреци, без детаљног образлагања ревизијске одлуке у смислу става 2. истог члана, с обзиром да се у ревизији понављају жалбени разлози које је другостепени суд правилно оценио, а образлагањем ревизијске одлуке не би се постигло ново тумачење права, нити допринело уједначеном тумачењу права.

**Председник већа – судија
Снежана Андрејевић,с.р.**